

Nyt mennään sinne missä aurinko ei paista, eli avaruuteen. Tarinassa ei mennä siitä missä aita on matalin, se aita potkitaan kokonaan kumoon.

Ulkoavaruushirviöden hyökkäys

Avaruuskapteeni Santeri veti tiukkaa spandex-pukuaan lihaksikkaan, vaikkakin iän jo veltostuttaman, vartalonsa suojaksi. Tottuneesti hän asetti titaanisen alapääsuojuksensa paikoilleen ja kohensi vyötäröään ennen taisteluvyön kytkemistä paikoilleen. Vaimo ei vieläkään osannut säätää automaattipesijän kuivapesuohjelmaa kohdalleen, koska asu tuntui kutistuneen entisestään. Naisilta tosiaan puuttui ammattitaito, jota tarvittiin elektronisten avaruuslaitteiden säätämiseen.

Santeri sytytti Camel-savukkeen, nappasi tottuneesti etusormi-peukalo otteella kiristyneen asun persvaostaan ja katsoi omaa peilikuvaansa seinällä roikkuvasta elektrolasista. Hän on vieläkin aikamoinen alfauros. Oikea avaruuden jässikkä. Avaruuskapteeni taputti ulkonevaa mahaansa, koukisti polviaan ja hyräili tyytyväisenä. Täytyisi varmaankin tilata uusi työasu heti seuraavan pulssivaihdon yhteydessä. Sellainen jossa oli kimaltelevia vauhtiraitoja sivussa. Niistä Santeri tykkäsi.

Alukseen integroiduista stereokaiuttimista kuului futuristiselektronista populaarimusiikkia ja se sai Santerin jalan vipattamaan. Tällaisista aamuista hän piti. Hyväntuulisena kuun laitamilla työskentely tuntui melkein siedettävältä, ei miellyttävältä, mutta vähemmän paskalta. Jopa nurkkien metallilistojen ruostekin näytti tietystä valossa sisustustaiteilijan muotiluomukselta. Ikkunat tosin kaipaisivat putsausta ja seinistä irtoilevat mineriittilaatatkin voisi joskus asentaa takaisin. Mutta ei nyt. Santeri sulki kaiuttimet, nojasi taaksepäin ja heitti oikean jalkansa työpöydälle.

Oven ultrakompressiopumppu suhahti ja Santerin vaimo Helmi asteli hymyillen huoneeseen. Vaikka nainen kävi jo viidettä kymmenettä, oli hän vieläkin aika vetävä pakkaus. Vaaleat kiharat laskeutuivat hänen olkapäilleen, saaden hänet näyttämään ikäistään nuoremmalta. Käsissään hän kantoi hopeoitua ja korkeareunaista leijutarjotinta.

”Huom, mieheni. Oletkin jo saanut pukeuduttua.” Helmi hihkaisi ominaiseen, hiukan omalaatuiseen, mutta pirteään tapaansa.

”Huom, rakas vaimoni”, Santeri vastasi vetäen samalla sisään lievästi pöhöttynyttä vatsaansa. Vetoketjun väliin jääneet rintakarvat kirvelivät vain hieman.

”Toin sinulle aamiaispillerin.” Helmi sanoi aktivoituneena tarjottimensa leijuntatoiminnon. Pieni tönäisy ja se liukui aviomiehen eteen päästämättä ääntäkään.

”Mahtavaa rakas! Muistit, että rakastan pekonimakua.” Santeri lipaisi kielellään huuliaan, nappasi pillerin tarjottimelta ja tunki sen suuhunsa. Todellakin! Herkullista! Hän paljasti valkoisen tekoplastiikkipurukalustonsa tyytyväisenä. ”Kautta Zorgin! Tämä maistuu niin hyvälle.”

Helmi hymyili hyväksyvästi ja ojensi miehelleen uusimman holosanomalehden. Hän kyllä tiesi miten aviomiehen sai pysymään tyytyväisenä. Naurahtaen Helmi kääntyi, heilautti huolettomasti hiuksiaan ja palasi takaisin ruokailutiloihin. Hänellä oli paljon tehtävää, jotta päivällinen valmistuisi ajoissa.

Santeri lipui leijutyynyllään valtavien putkinäyttöjen täyttämälle ohjauseinälle ja kytki virran pulssivaihtonäyttöihin. Täytyi odottaa hetki, jotta kuvaputket lämpenisivät ja saivat muodostettua tarkkaa tietokonegrafiikkaa. Nyt oli sopivasti aikaa selata uusimmat avaruusutiset. Mellakoita itä-euraasian raja-alueilla, rakettipallon voitto Englannin naishumanoidijoukkueelle. Santeri käänteli elektronisia sivuja huolettomasti nappia painellen. Ei mitään uutta tai mullistavaa. Vaalit olivat tulossa ja maajohtaja Udmurt näytti johtavan sähköisiä mielipidemittauksia. Onneksi sarjakuvat naurattivat aina. Santeri kaivoi napaansa.

Kuva kirkastui tuskastuttavan hitaasti, joten hän paukautti kämmenellään monitoria. Häiriöt vähenivät ja mustavalkoinen tarkkuusgrafiikka ilmestyi näkyviin. Näyttö oli täynnä digitaalisia palkkeja ja numeroita. Kylkeen asennetut ledit vilkkuivat kiihkeästi.

Santeri luki yön aikana ilmestyneet anturihälytykset ja kuittasi kaikki, jotka johtuivat anturien normaaleista kalibrointihäiriöistä. Hän vetäisi Camel-savukkeestaan henkoset, nosti taskulaskimen syliinsä ja kytki siihen virran. Santeri kopioi numerot tottuneesti näytöltä laskimeensa ja teki tarvittavia, monimutkaisia, laskutoimituksia. Viimeisten vastausten kohdalla hän pysähtyi ja haroi harventuvaa tukkaansa. Jokin ei ollut nyt kunnossa. Vaikka Santeri tarkisti luvut, vastaus oli sama. Älyanturi oli ilmeisesti vastaanottanut mystisiä sähköpulsseja ulkoavaruudesta. Santerin suu avautui hämmästyksestä ja Camel-savuke tipahti suupielestä kiiltävälle kevlarlattialle.

”Tuhannen Zorgia!” Santeri huudahti ja nosti katseensa pulssivaihtonäyttöön. ”Olemme saaneet vihdoinkin yhteyden heihin!”. Nopea lanteen heilautus ja hän liukui leijutyynyllään näppäimistönsä ääreen, alkaen takoa numeroita vimmittua vauhtia johon vain hänenlaisensa koulutettu avaruusinsinööri kykeni.

Yhdistäminen Telluksella sijaitsevaan keskustietokoneeseen kesti hetken. Visertävä modeemiääni

halkoi huoneessa vallitsevaa hiljaisuutta ja odottavan aika tuntui pitkältä. Santeri nappasi käteensä puhelimen ja pyöritti tottuneesti läheisen taisteluasema Kalevan numeron. Havainto täytyisi tarkistaa ennen täydellistä raportointia päämajaan. Häntä ei saisi pitää typeryksenä. Taas. Viime kvartaalin berzerkhavainto, joka osoittautuikin väärinpäin kytketyksi RS232-liittimeksi ei enää toistuisi. Se miten hän sai kytkettyä liittimen väärin, oli oma, ihan looginen, tarinansa.

”Taisteluasema Kaleva. Avaruusteknikko Ilpo puhelimesta.” Tuttu ääni vastasi väsyneesti. Ilpo oli saman avaruusakatemian kasvatteja kuin hänkin. Rimaa hipoen kaverukset olivat saaneet kurssinsa suoritettua ja kuten arvata saattaa, heidät kummatkin komennettiin tänne avaruuden persläpeen. Pois silmistä ja pois mielestä.

Santeri huikkasi tervehdyksen ja kertoi havaitsemastaan häiriöstä. Ilpo ähisi hetken, naputteli näppäimistöään, hieman pöytänsä ja luultavasti vähän myös hiuksetonta otsaansa. Mutta tulos oli sama kuin Santerinkin. Jotain kummallista oli havaittu. Jokin suuri oli tulossa heitä kohti, ja kasvavalla vauhdilla. Santeri ei enää kuunnellut vaan pauskasi luurin paikoilleen. Hän oli varma, että avaruushirviöt olivat hyökkäämässä Tellukselle. Nyt olisi räjähtävän toiminnan aika!

Ultrakompressiopumppu suhahti, kun Santeri juoksi ulos huoneesta. Muutama halogeenilamppu oli jäänyt kaikessa kiireessä vaihtamatta, joten täytyi olla tarkkana, jotta ei törmännyt käytävällä lojuviin metallisiin kuljetuslaatikoihin. Jännitys kihelmöi Santerin niskavilloissa, kun hän pysähtyi asehuoneen ovelle. Hän painoi nappia ja odotti automaattioven avautumista, mutta ovi oli juuttunut. Hammasrattaat kuuluivat pyörivän tyhjä. Tottuneesti Santeri potkaisi seinää ja kirosi. Ovi avautui. Vanha taisteluasema vaatisi huoltoa, mutta hänellä taisi olla liian kiire tällaisten pienien ja mitättömien asioiden hoitamiseen. Parempi olisi kärvistellä ne kuusi vaivaista kvartaalia, joiden jälkeen hänelle ja Helmille koittaisi paluupäivä maan kamaralle. Helmille olisi tärkeää, että he voisivat vihdoinkin muuttaa lähelle anoppia. Santeri ei tosin välittänyt nähdä sitä vanhaa kyyliä, jonka alumiini-implantit olivat muuttaneet hänet lähemmäksi robottia kuin ihmistä.

Ähisten hän nousi lasertykkialustan ohjaustuoliin ja kytki virran sen elektroniikkaan. Kohta hänestä tulisi sankari. Veto vivusta ja tähtäyskupu väistyi avaten näkymän aluksen ulkopuolelle. Tuhansia kilometrejä tähtiä, planeettoja ja pimeyttä. Tuolta jostain ne olivat tulossa. Koordinaatit vielä sisään ja tykkialusta säätäisi kulmansa kohteeseen automaattisesti. Ei menisi aikaakaan, kun hyökkääjien avaruuslaski alkaisi tummua. Santerin sieraimet suurenivat hengityksen tahtiin ja hän murisi kuin eläintarhan simpanssi, joka valmistautui puolustamaan viimeistä banaaniaan.

Santeri nosti pölyisen suojuksen, joka peitti tykin vieläkin pölyisemmän laukaisukytkimen. Viimeinen silmäys lukuihin ja tarkistus villisti pyörivään analogitutkaan. Kohde oli lähestymässä. ”Yksi.. Kaksi.. Koolme..”. Santeri sytytti uuden Camel-savukkeen, vetäisi siitä henkoset ja raapi hetken nivusiaan. ”Neeljä...”. Aamulla nautittu pekonipilleri korvensi sisuksissa ja röyhtäytti häntä, ”..ja Tulta!”

Suuri välähdys vavisutti koko taisteluasemaa saaden Santerin tipahtamaan tuolistaan. Tykkihän toimi. Lasersäteet kiitivät läpi aution avaruuden, joten Santeri pidätti hengitystään ja odotti malttamattomana mitä tulisi tapahtumaan.

Ikkunat täytti valo. Hänen ampumansa lasersäde oli osunut maaliinsa ja kohde oli tuhottu onnistuneesti. Analogitutka vinkui kuin riivattu ja Santerin silmät pyörivät villisti tutkan tahtiin. Mieshormoonit tuntuivat puskevan jokaisesta ruumiinaukosta ulos ja suuhun tuli hieman oksennusta. Mutta vain hieman, jonka sai nielaistua takaisin ennen suurempaa vahinkoa.

Santeri kampesi itsensä ylös lattialta ja laahusti käytävään pidellen kipeytyynyttä selkäänsä. Iäkäs keho ei enää ottanut iskuja vastaan kuten ennen. Häntä kuitenkin hymyilytti, koska Helmi voisi vihdoinkin olla ylpeä. Aviomies oli urhoollisesti torjunut ulkoavaruuden hirviöt ja hän tulisi vielä saamaan siitä kiitosta. Ohjaushuoneessa puhelimen hälytysledi jo vilkkui, joten Santeri nosti luurin ja istuutui varovasti takaisin leijutyynylleen.

”Hei!” Ilpo huikkasi puhelimeen huomattavasti pirteämmin kuin viimeksi. ”Näitkö miten törähti?” Santeri vastasi naureskellen. ”Tästä tulee mitalia kaulaan, niin että kuroutuu anopinkin kurttuinen naama viimein umpeen”. Puhelimessa oli hetken hiljaista, ennen kuin Ilpo jatkoi. ”Tuota.. juupa juu.. ammuut muuten Gliese 581 g -planeetalta tulossa olleen materiakuormurin. Kaikki louhittu tavara on nyt levällään pitkin kiertorataa. Avaruuskenraali Gustafson kuuluu paskovan juuri alleen. Tai huuto broadcast kanavalla ainakin kuulostaa siltä.”

”No voi perse”, Sanoi Santeri, laski luurin paikoilleen, löysäsi taisteluvyötään ja sytytti uuden Camel-savukkeen. Seuraava siirto taitaakin tulla hieman kauemmas anopista hän tuumi.